

Det er altsaa det Første: at Landsthinget fra først af har fastholdt det som Lovens Princip: at Sognebaandsløserne, ved at løse sig fra egen Præst og egen Menighed, tillige have løst sig fra egen Kirke, og have at søge hen til den Kirke, hvor den Præst, de have sluttet sig til, er ansat. I de senere Sessjoner fremkom der Forslag om Undtagelser, der antoges at maatte gjøres fra Loven, fordi der nemlig var visse kirkelige Handlinger, hvor det var naturligt, idetmindste var det Belvemmeste og Billigste, at Sognebaandsløserne ogsaa maatte kunne blive ved at søge til deres egen Kirke. Der var eet Tilfælde, hvor det ligesom gav sig af sig selv, sigbegængelse; Liget maatte begraves paa Sognets Kirkegaard, og det var da naturligt, at Rigstalen holdtes af den Præst, til hvem Vedkommende havde sluttet sig. Noget Lignende kunde ogsaa gjøres gjældende med Hensyn til de Handlinger, der have enkelte Personer til Gjenstand, der nærmest angaae enkelt Hunsstand og derfor staae som Deel af Menighedens egentlige Gudstjeneste, nemlig Børnedaab og Brudevielse. Fordi saadanne Handlinger udfyretes af en anden Præst i Sognekirken, kunde der ikke opstaae nogen Ulempe for Menighedsgudstjenesten og Menighedslivet. Landsthinget erklærede sig da villigt til at indrømme Benyttelse af egen Kirke ikke blot ved Børnedaab, men ogsaa ved Brudevielser. Her er Landsthinget blevet staaende; det har meent, at denne Grændse maatte fastholdes, at man ikke turde gaae videre. Det modsatte sig det Forslag, at den samme Frihed skulde udvides ogsaa til Altergangen, og til Grund for denne Landsthingets Fleertals Afstemning laa den Betragtning, at det kirkelige Samsfund maa, som ethvert Samsfund, være berettiget til at afvise Fordringer paa Individernes Vegne, hvorved Samsfundets Sammenhold og Orden blive satte i Fare; det formeente, at Individernes Fordring her gif videre, end Samsfundets Lær taalte. Smidlertid er ogsaa den her udtalte Frygt bleven modsagt, og kan naturligvis modsiges. Man kan sige, at hvad der gjælder om det ene Sakrament, Daaben, ogsaa maa gjælde om det andet Sakrament, og naar ærede Medlemmer gennemlæse den Paragraf i Lovbdkstet, hvor denne Frihed ud-

strækkes ogsaa til Altergangen under visse nærmere Bestemmelser, ville Mange maaskee finde, at denne Frihed ret vel kunde tilstedes uden at medføre Ulemper for det kirkelige Samsfundsliv. Men Sagen er den, at det Spørgsmaal, hvorvidt et Samsfund kan gaae i Indrømmelse af Frihed til Individerne, hvor vidtgaaende en Frihed af Individerne Samsfundet kan være uden at sætte sig selv i Fare, er et Spørgsmaal, der ikke ligger lige for. Man kan meget vel føle sig som Medlem af en Menighed, leve midt i den, og dog ikke vide at klare det Spørgsmaal, om en Frihed, som den her omhandlede, bør tilstedes eller om man ikke derved træder Samsfundet for nær. Det er et Spørgsmaal, hvorom de Sagkyndige maae have en berettiget Stemme, og der foreligger nu i denne Sag Betænkninger, af Ministeriet indhentede fra samtlige Biskopper i Landet. Det er kun Biskoppen i Aalborg, der har ytret sig afvigende fra de øvrige. De 6 Biskopper have alle udtalt sig i samme Retning. De have først gjort gjældende, at Principet i Loven af 4de April 1855 er dette: At Enhver kan søge til den Kirke, til hvis Præst han søger; de udtale som det Retteste og Renseligste, at der ikke gives nogen Lov ud over den her tilstaaede Frihed, men at der for de enkelte Tilfælde skulde træffes Overenskomst mellem vedkommende Præster, ialtsald ved Mellemkomst af de geistlige Foresatte. De erindre om, at Staten anordner Forligsprøve, førend det kommer til Rettergang, og at Intet synes naturligere end netop i Kirken at prøve den frivillige, den broderlige Overenskomsts Bei imellem Parterne, førend man tænker paa ved Lov at give den ene Part en Ret og betage den anden en saadan. Men dernæst have samtlige Biskopper subsidiairt erklæret sig villige til at gaae saavidt, som Landsthinget er gaaet, nemlig at indrømme den frie Benyttelse af Kirken ved Børnedaab og Brudevielse, hvorimod de paa det Allerstærkeste og Alvorligste have erklæret sig imod en Udvidelse af denne Indrømmelse til ogsaa at omfatte Altergang; de have gjort det, ikke ved simple Paaastande, men ved Grunde, hente fra Menighedslivets indre Forhold, og ved Betragtningen af de Følger, som kunne forudses af en saadan Indrømmelse. Det